

Nyári gyakorlat az Egyesült Királyságban, az Erasmus+ programmal Egyesült Királyság, Portsmouth 2022. július 2-30.

Nyugodtan mondhatom, hogy eddigi életem legmeghatározóbb négy hete volt ez a négy hét, amit az Erasmus programnak köszönhetően Portsmouth-ban tölthettem. Ennyi időt még sosem töltöttem a családom nélkül, tartottam is tőle, de talán ez az egyetlen negatívum, amit említeni tudok. Az angol kultúra, mentalitás megismerése olyan új tapasztalatokat hozott az életembe, amik gyökeresen megváltoztatták az elfogadásról és alkalmazkodóképességről alkotott eddigi gondolkodásomat. Az önállóságom és problémamegoldásom sokat fejlődött, így biztos vagyok benne, hogy az élmények mellett jóval több dologban gazdagodtam, mint amire induláskor számítottam. A társaim hasonló tapasztalatokról számoltak be, és jó volt velük megbeszélni az apró nehézségeinket, és azt, hogy azokat hogyan sikerült megoldani.

Az utazás során voltak nehézségeink: késő járatok, dugó, de ebből azt a tanulságot szűrtük le, hogy külföldön sem fenéig tejföl az élet, máshogy tekintek már az itthoni tömegközlekedésre is. A megérkezéskor a portsmouth-i pályaudvaron a fogadócsaládok vártak minket, furcsa érzés volt otthagyni a többieket és egy idegen kocsiába beszállni, akivel négy hétig fogunk lakni. Bevallom, voltak félelmeim, méregettem a többi diák szállásadóit, ki lenne szimpatikusabb, de már az autóban folytatott pár perc beszélgetés alatt elkezdtem feloldódni. Volt persze olyan család is, ahol az ellátással voltak gondok, de a kísérő tanárok és az angliai kapcsolattartó segítségével ezeket sikerült rendeznünk.

Az érkezés utáni első napunk nagy részét együtt töltötte a csapat, először eligazításon vettünk részt, ahol mindenki megkapta a szükséges információt a városi közlekedésről, az első munkanap menetéről és megkaptuk a buszbérleteinket is. Utána közös városnéző túrán vettünk részt: a kulturális látnivalókon kívül praktikus dolgokat is útba ejtettünk: buszpályaudvar, bevásárlóközpont.

A hétköznapjaink nagy része munkával telt. Az iskolai képzésünk miatt egyébként is kötelező lett volna a nyári gyakorlat, ami a programnak köszönhetően még többet adunk nekünk, mintha azt itthon végeztük volna. A legtöbb társunk arról számolt be, hogy a kollégák kedvesek és elfogadóak voltak. Sok segítséget kaptunk tőlük, segítettek megismerni a munkamenetet, a munkahelyi szokásokat. A program során heti rendszerességgel találkoztunk az angliai szervező és a kísérőtanárok vezetésével, ahol mindenkinek be kellett számolnia munkahelyi feladatairól és a mindennapi életéről. Volt olyan, aki viszonylag kevés szakmai munkát végezhetett, de a jellemzőbb inkább az volt, hogy a gyakornokokra fokozatosan növekvő terhelést és egyre komolyabb szakmai munkákat bízta. A feladatok nagyrésze kapcsolódott a szakmánkhoz és sokat tanultunk a gyakorlat során. Egy telefonos boltban dolgozok, ahol telefonokat javítunk, illetve ahhoz árulunk kiegészítőket, eszközöket (telefonok, töltő, fejhallgató, üvegfólia, meg ilyenek). Én főleg segítség vagyok, avagy mindig csak valakinek

segíték valamiben, legyen ez takarítás, vagy telefonjavítás. Egyedül amit csináltam, az az átrendezés, és telefonok működésének a tesztelése. A kollégák nagyon kedvesek és segítőkészek. Volt olyan aki színházban dolgozott, és ott hangosításhoz és elektronikához kapcsolódó feladatokat végzett, volt aki telefonszervízben, ahol a javítási munkákon kívül a feladataihoz tartozott a vevőkkel való kapcsolattartás is. A gépészek munkahelyeiken többnyire komoly szakmai feladatokat kaptak, szerszámkészítés, CNC esztergálás, présgép használata. Modern technológiákkal is megismerkedhettünk, olyan munkahelyeken, amelyenekhez Magyarországon talán nem is jutottunk volna el középszintű diákként. Volt olyan társunk, akinek ugyan sokat kellett utaznia, de azt mondta, hogy a tapasztalatok miatt, amiket a munkahelyen szerez, egyáltalán nem bánja. A munkahelyi kommunikációnak köszönhetően a szakmai nyelvtudásunk rengeteget fejlődött, ami az első napokban nehezen érthető és nehézkes volt számunkra, az az itt eltöltött hónap végére már beépült tudás volt, gazdagodott és átalakult a nyelvtudásunk.

A cégek jól összeállított oktatási tervvel vártak minket, a fokozatosság jellemző volt a munkahelyeken, azt éreztük, hogy hétről-hétre egyre több mindent megismerünk a szakmánkhoz kapcsolódóan és egyre komolyabb feladataink vannak. Néhány diák a szomszédos településeken dolgozott és az időjárás miatt néha gondot okozott a közlekedés, de ők is arról számoltak be, hogy a kollégák és a szervezők ezekben a helyzetekben is mindig nagyon segítőkészeknek bizonyultak. A jól végzett és szorgalmas munkát a legtöbb munkahely jutalmazta is, volt aki a heti rendszerességű „fizetés” mellett állásajánlatot is kapott az őt foglalkoztató cégtől.

Minden munkanapot a jól megérdemelt szórakozás vagy pihenés követett, ki mire vágyott. Viszont hétvégeként lehetőségünk nyílt csodás helyekre ellátogatni - tanáraink kíséretében. Első kirándulásunk az Isle of White-ra vezetett, ahova egy légpárnás hajó segítségével juthattunk el, ami igazán gyorsan repített át minket újból a szárazföldre. A szigeten megtekintettük a híres Osbourne házat, ami Viktória királynő egyik kedvenc rezidenciái közé tartozott, sőt még halála is itt következett be. (Halálos ágya is ki van állítva a kíváncsiskodó látogatók számára.) Az egy hektárokra elterülő impozáns kert végében pedig a tengerpart fogadott minket, ahol a bátrabbak fürdőzhetek egyet a nem túl meleg vízben. Majd utunkat folytatva eljutottunk a Needles-höz, ahol ismét lehetőség volt csobbanni, amellyel egy leírhatatlan panoráma tárult elénk. Első vasárnapi programunk a Historic Dockyard megtekintése volt, aholis először a tengeralattjáró kiállítást jártuk figyelmesen végig. Kezdetnek egy interaktív játékokkal, rengeteg képpel, fennmaradó tárggyal mutatták be a tengeralattjárók múltját, jelzéseit, háttérbeli dolgait. Majd belülről is megtekinthettünk egy igazi csodát, ahol még nagyon sok érdekes információval látott el minket egy kedves úr, aki valaha a fedélzeten szolgált. Emellett saját szemünkkel láttuk mennyi műszer van egy ilyen járműben, és milyen szűk helyen kell élnie a legénységnek, aminek jelenlétét hangeffektekkkel próbálták demonstrálni. A kiállítás végénél a Navy első tengeralattjáróját is megnézhetette a nagyközönség.

Ezt követően a nagy történelmi múlttal rendelkező Viktória és Mary Rose hajók történetével ismerkedtünk meg. Utóbbinak csak a vízből kiemelt roncsát lehetett megnézni, ami elképesztő látvány volt, főleg annak tudatában, hogy mennyi időt töltött a mélyben. Ezt mi magunk is megtapasztalhattuk, mert a modern technika segítségével mi is átélhettük a csatát és a süllyedést a hajó egy utasa szemszögéből. A Victoriát belülről is szemügyre vehettük, de a magasabbaknak ez nem volt túl nagy élmény – a kis belmagasság miatt. A második szombaton Portsmouth két fő nevezetességéhez látogattunk el. A napot a Spinnaker tower-nél indítottuk, ami még a London Eye-nál is magasabb. Itt igazából a panorámán volt a hangsúly, messze el lehetett látni a tengerre, illetve volt egy üveg, amin a mélybe lehetett látni, kissé félelmetes volt, de teljesen biztonságos, ugyanis több rinocéoszt is elbírna egyszerre. Délutánunkat a D-Day múzeumban töltöttük, ugyanis ebből a városból indult a híres második világháborús partraszállás, ami egy jelentős eseményt alakító tényezője volt a harcnak. Itt is rengeteg vizuális eszközt alkalmaztak annak érdekében, hogy fenntartsák az érdeklődést, továbbá az egyik hajó is megtekinthető volt - ezen még tankok is parkoltak. Vasárnap Brighton volt az uticél. Az első benyomásom az volt, hogy ez nem is Anglia. Az utcákon rengeteg ember volt, ami teljesen eltért a várostól ahol a mindennapjainkat éljük. Majd a házak és a kilométernyi hosszú tengerpart és annak környéke, inkább egy mediterrán nyaraló-város érzését keltette. De mielőtt megkezdtük volna az egész napos strandolást, ellátogattunk az itt található keleti stílusban épült nyári palotához. Káprázatos díszítés, kifinomult munka volt, amit láttunk, viszont bármennyire is szép volt, a királyi család kiadta ezt a kezéből, mert nem biztosított elvonulási lehetőséget, így ez ma már a város tulajdona. Ezután még végig sétáltunk a híres mólón – Brighton Pier, ahol szintén emberek tömkelege fordul meg, mivel itt vidámpark és nyeregépek fergetege biztosítja a jó hangulatot. Majd az idő hátralévő részében strandoltunk, és keringtünk a városban, hogy kicsit mi is része legyünk az itteni színes kavalkádnak.

Az utolsó kiránduló hétvége szombatján ellátogattunk a fővárosba, Londonba. Tudtuk, hogy egy nap nem elég arra, hogy mindent láthassunk, de igyekeztük belesűríteni a lehető legtöbb látványosságot ebbe a pár órába. Kezdsnek a Tower Bridge-nél jártunk, sőt be is látogattunk és így el is láttunk mindkét irányba a Temze közepéről. Következő célkitűzésünk a Big Ben és annak környéke volt. Az oda vezető London bridge-en nem lehetett a korláthoz férni, mert emberek sokasága készített képet az óra és a Westminster által nyújtott fenomenális összképről. Bámulatos milyen precizitással alkották meg a palotát és a székesegyházat. Ezután folytattuk utunkat a Trafalgár tér felé-közbe elhaladtunk a Szent James Park mellett is-, amely az éppen akkor zajló női labdarugó Európa bajnokság miatt kordonokkal volt körbekerítve, de távolról a háttérben megpillantottuk a Nemzeti Galériát is. Igyekeztünk tovább, hogy a Piccadily circus-t se hagyjuk ki, illetve a Covent Garden megtekintése is nagy vágyunk volt, de ez nem olyan, mint egy magyar kis piac. Itt világmárkák vonultatják fel butikjaikat, úgy mint a Dior, Chanel... szóval mi csak nézelődtünk. Nyilvánvalóan nem hagyhattuk ki a Buckingham Palotát se, amit természetesen Anglia híres piros hacukás, nagykalapos őrei védenek. A palota

mellette húzódik a Hyde park, aminek füve igencsak kiégett az előző hetek rekord forrósága miatt. Az idő szűke miatt sajnós a Tudománytörténeti és a Természettudományi múzeumokat csak kívülről láthattuk.

London egy igazi metropolisz, tele emberekkel, rengeteg gyönyörű épülettel, és persze zsúfolt utakkal. Kipróbálhattuk az igazán neves Londoni metrót is, tehát igazán sok mindenben volt itt is részünk, de teljesen más, mint Magyarország, ez biztos. Végül az utolsó kirándulásunk egy kis városba vezetett, Chichesterbe, ami fél órára volt vasúttal. Ez egy hangulatos kis település. Fő nevezetessége a katedrális, közel a központhoz. Bámulatos, hogy még az ilyen apró helyek is tele vannak ilyen elképesztő építményekkel, mint például ez is. Természetesen nem hagyhattuk ki a piacot és a „csatornát” sem, melyen a turisták hajózhattak - mi ezzel a lehetőséggel nem éltünk. Összességében egy hónap alatt a lehető legtöbb dolgot igyekeztünk felfedezni a szigetországban. Es igen, nagyon más minden, mint itthon, de nekem nagyon tetszett minden. ...és bár lehet, hogy nem túl praktikus mikor minden ház és utca ugyanúgy néz ki, de egy nagyon jó hangulatot ad.

Óriási élmény volt, amiért örökké hálásak lehetünk.